

ZE ŠTĚPÁNKOVIC NA NEJVYŠŠÍ HORU AFRIKY „KILIMANDŽÁRO - 5 985 m“

První diskuse o tom, že další z řady nejvyšších vrcholů 7 kontinentů tzv. 7 summits bude Kilimandžáro, proběhla před Vánoci. Expedice do nitra Afriky s cílem zdolat její nejvyšší horu byla naplánovaná na leden. Nejlepší počasí, pohodový výstup, spousta slunce a žádní moskyti. Nádherná představa. Pro mě však kvůli práci v lednu nereálná. Nejlepší kamarád Petr by mě asi ukamenoval. Výprava tedy odjíždí beze mě.

Myšlenka, že člověk si má plnit své sny, mě však neopouští. Nenápadně sbírám informace o výstupových trasách, podmínkách, vybavení a potřebné psychické i fyzické kondici. Po návratu kamarádů z lednové výpravy jsem se definitivně rozhodl. Půjdu sám! Zkusím tu nejméně využít cestou v tom nejméně vhodném období. Mým představám odpovídá duben v období dešťů a trasa Umbwe. K tomu zamítám přiletět přímo pod horu a namísto toho se těším na 500 km přejezd „jakkoliv a čímkoliv“ přes půl Keni do Tanzanie. Zajímavé pro mě bylo, jak se cestovní agentury předhánějí v nabídkách lážopláží výstupu. O tom, že třetina lidí vrcholu nedosáhne, nikde ani zmínka. V těch výškách totiž velmi rychle vzniká edém na plicích nebo na mozku. Svě by o tom mohla povídat česká tenistka Martina Navrátilová, která musela boj o vrchol před 2-ma lety vzdát. Kdyby ji nesnesli tak rychle a letecky nepřemístili do nemocnice v Nairobi, pravděpodobně by nepřežila. Zase to nebude asi taková flajda. Postupně tedy sbírám kondici, nutná očkování proti žluté zimnici, břišnímu tyfu, žloutenkám, obrně a začínám se v předstihu ládovat prášky proti malárii. Informace na příbalovém letáku o nočních deštěch, halucinacích a náměsíčných stavech mě nechávají klidným. Zmínka, že sebevraždy a sklony k nim byly zaznamenány pouze zřídka, už tedy o něco méně, ale s myšlenkami na nepoznané radostně zapíjím pilule vinným stříkem. Moc se těším. Především když sleduju, jak fyzická kondice díky kolu a cvičení raketově stoupá.

vysmáté dívky. Marně uvažuju, proč má na klíně tak hnusnou tašku. Po pár vteřinách jízdou pochopím. Z tašky na mě našťavaně čumí vyžraný černý kocour. Za jeho tázavého pohledu si dávám raději frťana. Že by si dal taky? Napadá mě. Posunkem tedy nabízím nejdřív kocourovi a následně jeho paničce. Oba odmítají po svém. Kocour od té doby na mě nepromluví ani slova, zato panička vypne flašinet až při rozlučce na hlaváku v Praze. Štěstí, že si nevšimla, jak jsem hned za Ostravou zapnul mozkopilota a do bolců vetknul sluchátka s live koncertem Iron Maiden 85. Cesta uběhla dostatečně rychle. Turkish Airlines, přestup v Istanbulu a čekačka na let do Nairobi. Teprve na Turzynie si uvědomuji, že můžu během transportu přijít o svůj bágl s celým vybavením. Protože mě představa výstupu v šortkách z příručního, vrcholového bágliku moc nenadchla, běžím proto přes celý terminál a radostně připlácím pár pěttek chlapíkovi, který mi folii mění bágl ve slizké bílé beztvaré něco. Kdyby v tom

byla mrtvola nacpaná handsgranátama, nikdo by to nepoznal. Jsem trochu klidnější. Turci mě moc příjemně překvapili teplými jídlami a k pití cokoliv, po celou dobu letu. Patříčně jsme toho využili s mým novým kamarádem z Jihlavy, který lítá do Turecka posledního půl roku projektovat továrnu. Oba jsme byli nadšení, jak se s přibývajícím hodinami „all inclusive“ letu dramaticky zlepšuje naše konverzační angličtina. Až do Keni jsem totiž seděl uprostřed Kenya-národního týmu maratonců, kteří předešlé dny běhali v Praze. Družba Štěpánkovice – Shishinda navázána.

V Nairobi jsem se moc nezdržel. Potřeboval jsem najít směr a dopravu směr Tanzanie. Po zjištění situace jsem usoudil, že nejlepší bude využít malých džungle-busíků, kterých prý po celé zemi jezdí mraky. Nalézám první mířící mým směrem. Pracně se vsoukám dovnitř a ptám se sám sebe, kam asi dojezu. Nemusím dlouho uvažovat. Řidič totiž po 500 metrech zastavuje se slovy „Finish and here wait for another“. Sedím dál, jakože se mě to netýká. Nicméně ten člověk vypadá, že to fakt myslí vážně, takže se velmi neochotně ještě pracněji vysoukávám ven. Sedám si na plot v zapadlé uličce 4milionového Nairobi a uvažuji, zda nezměnit druh dopravy. Z pomalého přemýšlení mě vytrhne rachot blížícího se stroje neznámého původu. Vstávám a říkám si, zda zvednutí palec na mojí mávající ruce znamená to samé co v Evropě. Nerad bych měl totiž někde vytesáno: „žádal autobus o bongo bongo“.

K mé spokojenosti však maslostroj zastavuje. Po pár vteřinách konverzace se usazují vedle ušmudlané spálené Čiňanky v dlouhé, předpokládám, že původně bílé sukni. Postupně opouštíme rozlehlé Nairobi. Sice nechápu, jak může ta změň plechů a sedadel držet pohromadě, ale protože se mě drží náhlada z letadla, je mi to vcelku jedno. Asfaltka, pole, stromy, díry, osada, les... všechno jedno. Vysmátý šofér a rychlost stroje je za všech okolností pořád stejná.

Z Čiňanky se během následujících kiláků vyklubuje americká studentka posledního ročníku medicíny z Millwaukee. 3 měsíce stopuje v rovníkové Africe a právě se snaží vpašovat se do Malawi. Celá cesta pod Kilimandžáro, kterou

jsem zvolil, je neskutečně poučná a vřele doporučuji. Celkově jsem přestupoval 4x, potkal spoustu zajímavých lidí a také jsem přišel o všechny čokolády a všechno jídlo, které jsem rozdál ve vesnicích dětem. Na Keňsko-Tanzanské hranici jsem měl drobné problémy, ale vzhledem k tomu, že jsem byl o půl metru a o půl metrku větší než všichni ostatní, se mi nakonec podařilo být ve smlouvenou dobu na smlouveném místě pod Kili. První etapa tedy v pohodě.

Na dohodnutém místě se setkávám se svým povinně najatým vůdcem Emanuelem a snažím se mu vysvětlit můj záměr i časový plán. Vysvětluje mi jak je to proti všem pravidlům a že 5denní výběh trasou, kterou jsem zvolil, neuvěřitelné. Nevzdávám se a po pár hodinách společné komunikace nalézáme řešení v trase Shira. Po přespání pod Kili jsem tedy ráno připraven ve stanovenou dobu. Zelená terénní toyota nás odveze do registračního Gatu, kde podle instrukcí musím nahlásit celkový počet dní výstupu.

Dle Ema raději všude uvádím o 2 déle. Všechno se musí přesně zvážet a zapsat. Čhtějí mě zvážet taky, ale nestačí jim závaží. Strážci parku mě požádají, jestli by se se mnou mohli pro kamarády alespoň vyfotit...nojo, proč ne. Velký bágl odevzdávám nosičům a vyrážíme. Cesta pralesem je nádherná. Připadám si jako Jake poprvé brodící se pralesem Pandory. Natáčím opice, giga stromy, květiny, výhledy...prostě nádhera. Je duben - období dešťů. Všechno tady pulzuje životem. Komárů poskrovnu, jdu v ¼ šortkách a triku, paráda.

Den 1:

Celý první úsek cca 1000 výškových metrů mě Emanuel učil „pole-pole“ český pomalu pomalu. Po 85. jsem měl na jazyku „drž už hubu“, ale místo toho jsem opět raději po 84. řekl „haraka, haraka“ tj. rychleji rychleji. Prostě jeho tempo mi pekelně nevyhovovalo. Byla mi hrozná zima a neuměl jsem se ničím zahřát. První výškový tábor je cca v 3.600 m a setkávají se tady 3 cesty. Jíst

nechci, rozhodl jsem se, že většinu výstupu přežiju na podkožní rezervu. Nicméně nosiči jsou placeni také za výkrm turistů, odmítnutí je urážkou. S pistolí u hlavy tedy do sebe tlačím předkrm, polívku, maso s brambory, dezert a naloupané ovoce. Všechno zvlášť na talířích s železnými příbory. Nezapomněli ani na pravé sklo. Při pohledu na to všechno mám chuť utéct. Po skončeném hodokvasu sbírám odvalu na vážnou diskusi na téma tempo výstupu a příští žranice. Diskuse je bouřlivá. Po drobném dárku mé rezervní 1/2litrové plácačky vyhrávám a s dobrým pocitem se jdu zvesela v mracích projít po táboře.

Cestou napočítám 4 stany. Ema vysvětluje, že v sezoně je to tady úplně full a hlava na hlavě. Nejvíce mě těší, že odněkud slyším češtinu. Hlasitě tedy česky nabídnu celému táboru slivovici a čekám na odezvu. Skrytě doufám, že nepřiběhne nějaký zatoulaný hroch nebo za kaktus namaskovaný bojovník za svobody. Za pár vteřin však přišla skvělá odpověď v podobě 3 supr borců ze Šumperka a Jihlavy. Rychlostně se v té kose seznamujeme, dáváme pár ftr'ánů a před úplným zmrznutím utíkáme zpátky do expedičních stanů. Moc se těším na zítřek. Ve stanu si svůj spacák raději vkládám do vaku pro přežití a usínám jako zabítý. Tma tady na rovníku přichází extrémně rychle.

Den 2.

Probouzím se okolo 6té a obdivuju nádherný výhled. V noci přišlo a mraky jsou nad ránem o dost níž. Cca 70km od nás krásně vyčuhuje z mraků vrchol aktivní sopky Mt. Meru 4.556m. Kdyby ji býval byl před pár tisíci lety při obrovské explozi neulítl vrchol do prýč, byla by nejvyšší horou Afriky ona. Za

soustavného pokecu s klukama se rychle balím a těším se na výstup. Dnes je potřeba vyběhnout do 4.600 m, otestovat odolnost hlavy proti výškové nemoci a seběhnout zpět do 3.900 m na jinou stranu hory.

Po prvních metrech jsem pochopil, že včerejší vážná diskuse neměla kýžený efekt. Šli jsme totiž ještě pomaleji. Plácačka samozřejmě v hajzlu. Nedalo se nic dělat, zmrznout jsem nechtěl, a proto jsem oznámil, že jdu tempem vlastním. Emanuel chtěl nechtě souhlasit. Čekal jsem ho potom na high pointu daného úseku a zpět dolů jsme už scházeli opět spolu. Nadšený teda nebyl. Pořád mi však v hlavě vrtala otázka, zda není nemocný. V 2. táboře jsme opět moc dobře pokecali s klukama. Oba dělají doktorát z matiky v Amsterdamu. Nostalgicky jsem vzpomínal, když jsem ho v jejich věku dělal v Ostravě před 10ti lety já. 3. Borec Pepa právě ukončil 3měsíční lékařskou výpomoc a praxi v sousední Burundi. Přesně od tam pocházel Mireček from Bujumbura. Pepa na závěr svého pobytu pozval kluky a 3týdny se toulají Afrikou včetně safari a Kili. Spát jdeme dost brzy. 3. den bude nejnáročnější.

Den 3. -4.

Dnes je potřeba, pouze s drobným odpočinkem v base campu, vystoupat cca 2.500 v. m. na vrchol do 5.900 m a potom rychle seběhnout cca 2.700 v. m zpět do 3.200 m. To je jako vyběhnout z nuly na Gerlach a zpět s velkou bečkou piva na zádech jako simulace podmínek v 6.000 m. Jdeme na to...příšerně pomalu. Moje nálada není nejlepší. Popohánění Emanuela jejich harakou už nezabírá vůbec. Cestou nahoru potkáváme kanadskou expedici, která schází dolů. Z jednoho borce mám pocit, že mu místo kyslíku snad dali dýchnout rajský plyn. Vysmátý jak lečo. Myslím, že byl totálně aut. O pár dní později jsem ho potkal v hotelu v Moshi, vcelku pařmen. Nepamatoval si dost dobře, jak se dostal nahoru, dolů má prázdno úplně. V base campu je výška už vcelku znát, ale musím říci, že moje síly tak na 95%. S klukama se drobně hecujeme a za nevěřícího pohledu přítomných guidů se v rámci miniaklimatizace skoro sprintem pouštíme pár set metrů nad tábor. Z guidů číší jasně. „... jsou to prostě paka.“. Zastavujeme se nad tábořem, smějeme se jak blázni a děláme pár fotek. Já vytahuju vypůjčený satelitní telefon a zvesela oznamuju, že za 5 hodin cca o

půlnoci vyrazíme zdolat vrchol. Síla vichřice dramaticky stoupá. Nechci zažít let ve stanu a tak mu co půl hodiny raději kontroluju kotvící lana. Postavili ho totiž přesně na hranu skály, která padá cca 500 m kamsi dolů do mraků. Uvnitř vichrem rozbouraného stanu teda žádný příjemný pocit. Podaří se mi na pár chvil zavřít oči. O půl noci mě budí hodinky.

Navlékám na sebe všechno co mám a do vrcholového bágliku dávám ještě do klubička staženou péřovou vestu. Za nedlouho zjistím, že snad nejdůležitější rozhodnutí celého výstupu. Jdeme moc pěkně, mám radost. V duchu jsem si vyčítal, že jsem guidovi křivdil. Počítám, že v 5.000 m je cca minus 10 a vítr jak hrom. V hlavě mám hlášku „trošku mě zebou nožičky“ z filmu S tebou mě baví více co. Zjišťuju, že rozhodnutí vzít si své sice úplně nejteplejší, ale dost potem provlhlé fúsekle nebyl nejlepší nápad. Zvolit smrádeček, ale teploučko byla prostě blbost. Při té představě se neubráním smíchu. Sopka mě však ihned trestá přimrznutím jazyka. Koutky se mi taky nějak těžce spouští dolů. Za trest vypadám jako Joker z Batmana. Od cca 5.100 m Emanuel znatelně zpomaluje. Ptám se...ale vše prý ok. Světýlka kluků zespod nás ovšem začínají dohánět, což nesu dost těžce. Asi po hodině nás dohnali, prohodili jsme pár slov a běželi dál. V 5.500 m a ve vichřici si člověk fakt moc nepokeká. Každopádně jsem začínal mít strach o svého guida, o celkové tempo a o případné svoje omrzliny. Emanuel přestal mluvit úplně. Požádal jsem o pomoc a názor 3 další guidy, kteří se drali nahoru z různých stran. Vůbec nikoho to nezajímalo. Nikoho. Emanuel cca 100 v. m. pod hranou kráteru zkolaboval. Byl jsem však připraven. Podařilo se mi ho dostat na hranu Stella point v 5.700. Narval jsem do něj všechny svoje energetické tyčinky, všechnu vodu a dal jsem mu náhradní oblečení a rukavice, co mám při výstupech vždy s sebou. Vzpamatoval se za pár minut, nicméně neschopen jakékoliv další chůze. Navíc mě začal prosit o mlčenlivost a o to, abych v té tmě dolehl po okruhu kráteru dalších cca 200 v. m. na nejvyšší bod UhuruPeak 5.985 m a udělal fotku, jinak tu práci už nikdy nedostane. Jít neznámým terénem sám v naprosté tmě cca kilometr ve výšce kde už tělo není schopno se vypořádat s tlakem a dokáže ho pouze krátkodobě akceptovat, není tedy žádný med. Nicméně udělal jsem to. Cestou jsem 2x málem sletěl do kráteru, ale včas jsem se zastavil a vrátil se.

Pár stovek metrů od Uhuru jsem potkal scháživší výpravy a požádal kluky o pomoc. Nejenže se Pepa vrátil se mnou zpět na Peak udělat pár fotek, ale následně mi nabídli i svoji vodu, čokolády atd. Emanuela jsme potom našli už značně zotaveného tam, kde jsem ho před tím zabalil. Poděkoval a následně jsme šli 12 hodin pomalu a úplně mlčky dolů. No každopádně jsem měl čas fotit a natáčet. Film bude skvělý.

U výstupního Gatu jsem počkal na certifikát a už jsem u h á n ě l zpět na hotel a do Nairobi na letadlo. Díky předchozí cestě jsem to teď zvládnul za polovinu času a mohl jsem si proto do-
siloto projít v centru pár ulic. Prostě jsme to zvládli. Supr. Vlajčku Štěpánkovice jsem zapíchl cca 6.000 kilometrů odsud ve výšce bezmála 6.000 m. Věřím, že tam vlaje ještě teď, dal jsem to na dost nepřístupné místo. Takže kousek naší vesnice, kousek každého z nás je tam. Kdy se to zase poštestí?

Celkově musím říct, že výstup na Kili je fyzicky srovnatelný s výstupem na Lysou Horu a věřím, že by ho po drobné instruktáži v rámci tělocviku zvládli i vyšší ročníky naší základky. Poznal jsem 5 výstupových cest na vrchol. Případným dobrodruhům doporučuji využít cestu Machame. Každopádně všechny cesty jsou výborný trénink a já se moc těším na expedici Cho Oyu 8.201m, 6.nejvyšší horu světa, kam se s týmem chystáme v září. Věřím, že jste někteří dočetli až sem a závěrem minioslavou vzpomenete na zmrzlého dřeváka zapíchnutého tam kdesi na ledovci na rovníku v Africe. Salute!
jiristar

